

*M*es vėl prie rašomosios mašinėlės, Lenora neįgaliojo vežimėlyje, o aš stoviu šalia, jos kairę ranką uždėjusi ant klavišų. Mašinėlėje naujas lapas. Ant rašomojo stalo gulintis vakarykštis yra dalinė mūsų pokalbio stenograma.

*noriu tau viską papasakoti
tai ko niekam nesu pasakojusi
taip apie tą vakarą
nes pasitikiu tavimi*

Tačiau aš nepasitikiu Lenora.

Ne iki galo.

Ji tokia bejėgė, bet kaltinimai jai baisūs, tad esu plėšoma tarp troškimo ją apsaugoti ir augančio įtarumo.

Tačiau jeigu ji nori papasakoti, kas atsitiko, esu pasiruošusi išklaudyti.

Nors nujaučiu, kad didesnė dalis bus melas.

Arba, dar blogiau, visiška, siaubą kelianti tiesa.

Lenoros kairės rankos pirštai barbena per klavišus. Ji nekantrauja pradėti. Giliai įkvepiu, linkteliu ir padedu jai atspausdinti pirmąjį sakinį.

Geriausiai prisimenu

Geriausiai prisimenu, -- vis dar sapnuoju baisius sapnus apie tai, -- kas nutiko viskam beveik pasibaigus.

Prisimenu, kaip riaumojo vėjas, kai išėjau į terasą. Jo gūšiai nuo vandenyno, persiritę per skardį, talžė mane lyg pasiutę. Svirinédama ant kulnų jaučiausi taip, tarsi nematoma bejausmė minia būtų stūmusi mane atgal į namą.

Ten, kur mažiausiai norėjau būti.

Suinkštusi atgavau pusiausvyrą ir nupėdinau per slidžią lietaus užpiltą terasą. Lijo kaip iš kibiro, lašai buvo tokie šalti, kad jaučiausi tarsi badoma adatų. Labai greitai atsikračiau mane apėmusio svaigulio. Atsipeikėjusi ėmiau pastebėti kai kuriuos dalykus.

Raudonas dėmes ant savo naktinių marškinių.

Rankas, šiltas ir lipnias nuo kraujo.

Peilį, vis dar laikomą delne.

Jis irgi ką tik buvo kruvinas, bet šaltas lietus labai greitai jį nuplovė.

Sunkiai stūmiausi prieš vėją aikčiodama nuo kiekvieno aštraus lietaus lašo. Priešais mane plytėjo audros talžomas vandenynas, penkiasdešimčia pėdų žemiau jo bangos tyško į skardį. Nuo tamsios vandenių bedugnės skyrė tik neaukšti per visą terasą nusidriekę marmuriniai turėklai.

Kai pasiekiau turėklus, iš manęs ištrūko pamišėliškas duslus garsas. Pusiau juokas, pusiau kūkčiojimas.

Gyvenimas, kurį gyvenau prieš kelias valandas, dingo su visam.

Kaip ir mano tėvai.

Tačiau tą akimirką, remdamasi į terasos turėklą su peiliu rankoje, šiurkščiam vėjui gairinant veidą, lediniam lietui čaižant krauju permirkusį kūną, jaučiau tik palengvėjimą. Žinojau, kad greitai tapsiu visiškai laisva.

Pasukau atgal prie namo. Visų kambarių languose degė šviesos. Jos mirguliavo kaip žvakės, prieš aštuonis mėnesius puošusios mano kelių aukštų gimtadienio tortą. Atrodė jaukiai. Prašmatniai. Visi tie turtai, spindintys už neprikaištingai išvalytų stiklų.

Tačiau žinojau, kad išvaizda gali būti apgaulinga.

Tinkamai apšviesti net kalėjimai gali atrodyti jaukūs.

Viduje klykė sesuo. Šiurpą keliantys riksmas bangavo kaip sirena. Tokius riksmus išgirsti, kai nutinka kažkas itin siaubingo.

Tai ir nutiko.

Pažvelgiau į lietaus nublizgintą peilį, kurį vis dar gniaučiau rankoje. Žinojau, kad galiu juo dar sykį pasinaudoti.

Dar vienas, paskutinis mostas. Galutinis dūris.

Neprisiverčiau to padaryti. Tad sviedžiau peilį per turėklus, ir jis pradingo tarp lūžtančių bangų skardžio papėdėje.

Seseriai nesiliaujant klykti, nusileidau iš terasos į garažą paieškoti virvės.

Štai ką prisimenu -- būtent tai ir sapnavau, kai pažadinau tave. Nepaprastai išsigandau, nes pamaniau, kad viskas kartojasi.

Tačiau ne tai tave labiausiai domina, ar ne?
Nori sužinoti, ar aš tokia pabaisa, kaip visi kalba.
Atsakymas būtų ne.
Ir taip.

PIRMAS

Biuras įsikūręs Meino gatvėje, tarp grožio salono ir patalpų su vitrininiais langais, kurie, kai dabar pagalvoju, išties pranašiški. Kai lankiausi biure dėl pirmojo darbo pokalbio, čia veikė kelionių agentūra, vitrinoje iškabinti plakatai siūlė laisvę, pabėgimą, saulėtą dangų. Per paskutinį apsilankymą, kai man buvo pasakyta, kad esu atleista, agentūra jau buvo išsikrausčiusi, langai tamsavo. Dabar, praėjus šešiams mėnesiams, čia veikia aerobikos studija, tad belieka spėlioti, ką ji galėtų pranašauti.

Biure manęs laukia ponas Geleinas, jis sėdi už rašomojo stalo tolimajame kambario gale. Patalpa aiškiai skirta mažmeninei prekybai, tačiau nėra jokių lentynų, kasų ar išstatytų prekių, ji akivaizdžiai per didelė biurui, kuriame dirba tik vienas darbuotojas. Tuščioje erdvėje už nugaros užsitrenkusių durų garsas nuaidi neįprastai garsiai.

– Labas, Kite, – sveikinasi ponas Geleinas, jo balsas skamba daug draugiškiau nei per paskutinį mano apsilankymą. – Kaip miela tave vėl matyti.

– Ir man, – meluoju. Šalia pono Geleino niekada nesijaučiu jaukiai. Liesas, aukštas ir šiek tiek vanagiško stoto, jis galėtų būti

laidotuvių namų direktorius. Puikiai tam darbui tiktų, turint galvoje, kad tie namai yra daugelio tų, kuriais rūpinasi agentūra, kita stotelė.

„Geleino priežiūra namuose“ užsiima ilgalaikė nuolatinė priežiūra, tai viena iš nedaugelio tokio pobūdžio agentūrų Meine. Iš plakatų ant biuro sienų šypsosi slaugytojos, nors dauguma agentūros darbuotojų, kaip ir aš, teisėtai negali pretenduoti į šį vardą.

– Esi priežiūrėtoja, – pasakė ponas Geleinas per tą lemtingą pirmąjį apsilankymą. – Tu ne slaugai. Tu *priežiūri*.

Visos čia dirbančios priežiūrėtojos surašytos užduočių lentoje už pono Geleino stalo, iš sąrašo matyti, kuri šiuo metu laisva ir kuri jau turi pacientą. Kadais ir mano vardas mirgėjo tarp jų, visada buvau užimta, visada ką nors priežiūrėjau. Didžiavausi tuo. Kai kas nors paklausdavo, iš ko pragyvenu, pamėgdžiodama poną Geleiną atsakydavau: „Esi priežiūrėtoja.“ Skambėjo didingai. Išdidžiai. Žmonės imdavo žiūrėti į mane su didesne pagarba, o man atrodė, kad pagaliau radau tikslą. Gabi, tačiau toli gražu ne pati geriausia mokinė, šiaip ne taip baigiau vidurinę mokyklą, o tada ėmiau sukti galvą, ką daryti su savo gyvenimu.

– Tu moki bendrauti su žmonėmis, – pasakė mama, kai mane atleido iš mašininkų biuro. – Galbūt galėtum imtis slaugytojo darbo.

Tačiau norint tapti slaugytoja reikėjo aukštesnio išsilavinimo.

Taigi pradėjau dirbti kitą geriausią, mano galva, darbą.

Kol padariau klaidą.

Taigi dabar esu čia, apimta nerimo, sudirgusi ir pavargusi. Be galo pavargusi.

– Kaip sekasi, Kite? – klausia ponas Geleinas. – Tikiuosi, pailsėjai ir atsigavai. Niekas nesuteikia tiek atgaivos dvasiai, kiek galimybė pasimėgauti laisvu laiku.

Tiesą sakant, nė neįsivaizduoju, ką atsakyti. Ar jaučiuosi pailsėjusi po to, kai mane laikinai nušalino nuo darbo ir pusę metų nemokėjo algos? Ar tai atgaiva, kai esi priverstas miegoti vaikystės miegamajame ir ant pirštų galiukų vaikštinėti aplinkui tyliai nirsiantį tėvą, kuris demonstruoja nusivylimą kaskart, kai pradedame bendrauti? Ar mėgavausi tuo, kad tardė agentūra, Sveikatos ir socialinių paslaugų departamentas, policija? Atsakymas vienas – ne.

Užuot visa tai išklėjusi, tiesiog burbteliu:

– Taip.

– Nuostabu, – atsako jis. – Na, kadangi visi tie nemalonumai jau už nugaros, metas pradėti iš naujo.

Pasišiaušiu. Nemalonumai. Tarsi visa tai buvo tik menkas nesusipratimas. Tiesa ta, kad agentūroje praleidau dvylika metų. Didžiavausi savo darbu. Man gerai sekėsi. Aš stengiausi. Tačiau vos tik reikalai pakrypo į blogąją pusę, ponas Geleinas ėmė elgtis su manimi kaip su nusikaltėle. Nors paaikšėjo, kad jokio nusikaltimo nepadariau, ir man buvo leista vėl dirbti, po visų tų kankinimų jaučiausi įtūžusi ir įsižeidusi. Ypač ant pono Geleino.

Neketinau grįžti į agentūrą. Tačiau naujo darbo paieškos buvo visiškai nesėkmingos. Pildžiau dešimtis paraiškų dėl darbų, kurių nenorėjau, bet nė sykio nebuvau pakviesta į pokalbį, ir šitai mane gniuždė. Dėlioti prekes į lentynas prekybos centre. Dirbti kasininke vaistinėje. Vartyti mėšainius tame naujajame makdonalde su žaidimų aikštele netoli greitkelio. Šiuo metu be „Geleino priežiūros namuose“ kitų pasirinkimų neturiu. Kad ir kaip nekenčiu pono Geleino, man labiau nepatinka būti bedarbe.

– Turite man naują paskyrimą? – klausiu norėdama kuo greičiau viską užbaigti.

– Turiu, – atsako ponas Geleinas. – Pacientė prieš daugelį metų patyrė eilę insultų, jai reikia nuolatinės priežiūros. Ji turėjo

nuolatinę slaugytoją, – samdytą privačiai, – kuri gana greitai atsisakė to darbo.

– Nuolatinė priežiūra. Tai reiškia...

– Kad turėsi gyventi su ja, taip.

Linkteliu stengdamasi nuslėpti nuostabą. Maniau, kad ponas Geleinas, priimdamas atgal į darbą, skirs man vieną tų darbų, kai nuo devynių iki penkių reikia pabūti su senu žmogumi, – tokius agentūra kartais siūlo su nuolaida vietiniams. Bet šis paskyrimas skamba rimtai.

– Be abejo, gausi kambarį ir maitinimą, – toliau aiškina ponas Geleinas. – Tačiau turėsi būti pasiekiamas dvidešimt keturias valandas per parą. Norėdama kur nors išeiti, dėl to turėsi tartis su paciente. Ar domina?

Aišku, kad domina. Tačiau nuo greito „taip“ mane sulaiko šimtas įvairiausių klausimų. Pradedu nuo paprasto, bet svarbaus.

– Kada reikės pradėti?

– Nedelsiant. O kiek laiko ten būsi, na, jeigu tavo darbas tenkins, nematau priežasties išeiti anksčiau, nei tapsi nebereikalinga.

Kai pacientė mirs, kitaip tariant. Tokia ta žiauri tikrovė: prižiūrėtojo namuose darbas visada laikinas.

– Kur ta vieta? – klausiu tikėdamasi, kad tai bus tolimas valstijos užkampis. Kuo toliau, tuo geriau.

– Už miesto, – žlugdydamas mano viltis atsako ponas Geleinas. Po akimirkos jos vėl atgyja, kai jis priduria: – Uolynėje.

Uolynė. Ten gyvena tik beprotiškai turtingi žmonės, jaukiai įsitaisę didžiuliuose namuose ant stačių krantų, nuo kurių veriasi vaizdas į vandenyną. Sėdžiu gniauždama kumščius ant kelių, nagai rėžiasi į delnus. Tai šitaip netikėta. Galimybė purviną vienaukštį namuką, kuriame užaugau, akimirksniu iškeisti į namą Uolynėje? Skamba pernelyg gerai, kad būtų tiesa. kažkas čia ne taip. Niekas neišeina iš tokio darbo, nebent dėl kokios nors velniavos.

– Kodėl išėjo ankstesnė slaugytoja?

– Neturiu žalio supratimo, – sako ponas Geleinas. – Man buvo pasakyta tik tiek, kad jie neranda, kas ją galėtų pakeisti.

– Ar pacientė... – nutylu. Nesiryžtu pasakyti *sunki*, nors tai tas žodis, kurį labiausiai norėčiau pavartoti. – Reikalauja specializuotos priežiūros?

– Nemanau, kad rūpesčių kyla dėl jos būklės, kad ir kokia kebli ši būtų, – gūžteli ponas Geleinas. – Atvirai kalbant, bėdų yra su pacientės reputacija.

Pasimuistau kėdėje.

– Kas ta pacientė?

– Lenora Houp.

To vardo negirdėjau jau daugelį metų. Mažiausiai dešimtmetį. Gal du. Nustebusi pakeliu akis nuo kelių. Tiesą sakant, net ne nustebusi. Esu priblokšta. Nemanau, kad panašų jausmą būčiau patyrusi kada nors anksčiau. Kažkoks nerimo gumulas ima daužytis po krūtine tarsi narve įstrigęs paukštis.

– *Ta* Lenora Houp?

– Taip, – sušnirpščia ponas Geleinas, tarsi įsižeidęs, kad galėjo būti nesuprastas.

– Nė neįsivaizdavau, jog ji vis dar gyva.

Kai buvau jaunesnė, net nesupratau, kad ta Lenora Houp tikra. Maniau, ji išgalvota būtybė, kurią prasimanė vaikai norėdami pagąsdinti vienas kitą. Atmintyje iššoka mokyklos laikų eilutės, kurias buvau pamiršusi dar vaikystėje.

Lenora Houp, septyniolikmetė,

Virve pakorė seserį, kai nieks nematė.

Kai kurios vyresnės mergaitės prisiekinėdavo, kad išjungus visas šviesas, atsistojus prieš veidrodį ir padeklamavus šias eilutes, jame gali pasirodyti pati Lenora. O jeigu taip nutiks, lauk bėdos, tai reiškia, kad netrukus mirs tavo šeima. Niekada tuo netikėjau.

Įsivaizdavau, kad ji tik kita Kruvinosios Merės, – o ši neabejotinai išgalvota, – versija, taigi ir Lenora Houp netikra.

Tik paauglystėje sužinojau tiesą. Ne tik kad tikra, ji buvo vietinė, gyvenusi privilegijuotą gyvenimą didžiuliam name per kelias mylias nuo miesto.

Kol vieną naktį ji pratrūko.

Peiliu nudūrė savo tėvą

Ir mamą nusiuntė pas Dievą.

– Dar ir kokia gyva, – sako ponas Geleinas.

– Viešpatie, turėtų būti labai sena.

– Jai septyniasdešimt vieni.

Tai atrodo neįmanoma. Man vis atrodė, kad tos žmogžudystės įvyko praeitame šimtmeityje. Pūstų sijonų, dujinių lempų, arkliais traukiamų vežimų laikais. Tačiau jeigu ponas Geleinas teisus, tai reiškia, kad Houpų šeimos žudynės įvyko ne taip ir seniai.

Skaičiuoju mintyse ir prieinu išvadą, kad žmogžudystės įvyko 1929 metais. Vos prieš penkiasdešimt ketverius metus. Paaiškęjus datai iššoka ir paskutinės eilėraštinės eilutės.

„Ne mano darbas“, – gynėsi Lenora,

Bet ji vienintelė kvėpuoja oru.

O tai, pasirodo, tiesa. Liūdnam pagarsėjusi Lenora Houp gyva, ne itin geros sveikatos, ir jai reikia priežiūros. *Mano* priežiūros, jeigu norėsiu šito paskyrimo. Kurio aš nenoriu.

– Ar daugiau nieko neturite? Jokių kitų naujų pacientų?

– Deja, ne, – sako ponas Geleinas.

– Ir nėra kitų laisvų prižiūrėtojų?

– Visos užimtos. – Ponas Geleinas skėsteli rankomis. – Ar tau šis paskyrimas kelia problemų?

Taip, kelia. Ir ne vieną, pirmiausia dėl to, kad ponas Geleinas akivaizdžiai vis dar mano, jog esu kalta, tačiau be kokių nors

įrodymų neturi teisinio pagrindo atleisti. Kadangi laikinai nušalinęs vis dėlto manimi neatsikratė, bando tai padaryti paskirdamas rūpintis miestelio Lize Borden*.

– Na, tiesiog aš nesu... – murmu ieškodama tinkamų žodžių. – Turint galvoje tai, ką Lenora Houp padarė, nemanau, kad galėčiau ramiai rūpintis tokiu žmogumi.

– Ji niekada nebuvo nuteista už jokią nusikaltimą, – sako ponas Geleinas. – Kadangi jos kaltė nebuvo įrodyta, mums belieka tikėti, kad ji nekalta. Maniau, tu labiau nei kuris kitas įvertinsi tai.

Iš šalia esančios aerobikos studijos pasigirsta muzika, ją kiek slopina bendra siena. Olivijos Niuton-Džon daina „Physical“. Ne apie aerobiką, nors galiu lažintis, kad toms namų šeimininkėms, vilkinčioms treningais ir blauzdinėmis, tai nerūpi. Jos tiesiog palaimingai švaisto pinigų kovodamos su vidutinio amžiaus antsvoriu. Prabanga, kurios negaliu sau leisti.

– Juk žinai, Kite, kaip visa tai vyksta, – paaiškina ponas Geleinas. – Aš duodu darbą, o prižiūrėtojos jį atlieka. Jeigu tau nepriimtina, siūlau mums visam laikui išsiskirti.

Labai norėčiau. Tačiau žinau, kad man reikia darbo. Bet kokio. Turiu vėl pradėti kaupti santaupas, kurios beveik visiškai ištirpo.

Labiausiai man reikia pabėgti nuo tėvo, kuris beveik pusę metų su manimi nesikalba. Labai ryškiai, tarsi tie žodžiai būtų įrėžti man į odą, prisimenu jo paskutinį normalų sakinį. Tėvas sėdėjo virtuvėje prie stalo, skaitė rytinį laikraštį nė neprisiliesdamas prie pusryčių. Tėškęs laikraštį ant stalo bakstelėjo į antraštę pirmame puslapyje.

* Lizzie Borden – amerikietė, turtingo verslininko dukterė, 1892 m. apkaltinta tėvo ir pamotės nužudymu, po metų nuteista, bet netrukus, remiantis netiesioginiais įrodymais, išteisinta. Tačiau iki pat mirties 1927-aisiais, visų atstumta, gyveno gimtajame Fol Riveryje. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

Kai pažvelgiau į ją, mane apėmė netikrumo jausmas. Tarsi tai būtų nutikę ne man, bet kažkam kitam, vaidinančiam mane nevykusiame filme. Straipsnis buvo iliustruotas mano klasės albumo nuotrauka. Prastos kokybės, kaip ir visos nuotraukos. Joje aš stoviu priešais mėlyną užuolaidą, pakabintą mokyklos sporto salėje, purviną, nupilkusią, su rašalo dėmėmis, ir bandau nutaisyti šypseną. Nuotraukoje mano pasišiaušę plaukai atrodė lygiai taip, kaip ir tą rytą. Sukrėsta sustingau, pirma mintis, kuri šovė į galvą – reikia atnaujinti šukuoseną.

– Netiesa, ką jie kalba, Kit Kete, – tarė tėvas tarsi bandydamas paguosti.

Tačiau apsiniaukęs veidas bylojo ką kita. Supratau, kad pasakė tai ne dėl manęs, o dėl savęs paties. Bandė įtikinti save, kad tai netiesa.

Tėvas išmetė laikraštį į šiukšliadėžę ir išėjo iš virtuvės netaręs daugiau nė žodžio. Nuo tada su manimi beveik nesišnekėjo. Prisiminusi tą ilgą, troškią ir slegiančią tylą ištariu:

– Sutinku. Imsiuosi šito darbo.

Sakau sau, kad nebus taip jau blogai. Darbas tik laikinas. Daugiausia keletas mėnesių. Kol susitaupysiu pakankamai pinigų, kad galėčiau išsikraustyti. Į geresnę vietą. Kur nors toli nuo čia.

– Nuostabu, – sako ponas Geleinas be menkausio entuziazmo. – Turi kuo greičiau prisistatyti į vietą.

Gaunu nurodymus, kaip pasiekti Lenoros Houp namus, telefono numerį tam atvejui, jeigu pasiklysiu, galiausiai ponas Geleinas linkteli duodamas suprasti, kad reikalas sutvarkytas. Išeidama dirsteliu į užduočių lentą už jo stalo. Šiuo metu paskyrimų neturi trys prižiūrėtojos. Taigi yra ir kitų laisvų. Man nekyla abejonių, kodėl ponas Geleinas melavo.

Vis dar esu baudžiama už tai, kad pažeidžiau elgesio taisykles ir suteršiau puikią agentūros reputaciją.

Tačiau kai praveriu duris ir imu kvėpuoti geliančiu Meino spalio oru, pagalvoju apie kitą priežastį, kodėl gavau šią užduotį. Keliančią didesnius šturpulus nei oras.

Ponas Geleinas pasirinko mane, nes Lenora Houp yra vienintelė pacientė, dėl kurios niekas – net policija – nesuks galvos, jeigu ją nužudysiu.

ANTRAS

Užtrunku mažiau nei valandą, kol susirenku daiktus. Seniai supratau, kad prižiūrėtoja neturi apsikrauti. Medicininis krepšys, lagaminėlis ir dėžė. Daugiau nieko nereikia.

Medicininiam krepšyje visi mano amato įrankiai. Termometras, kraujospūdžio matuoklis, stetoskopas. Kai ponas Geleinas pasamdė pirmą kartą, tėvai atidavė man juodą odinį krepšį. Po dvylikos metų vis dar naudoju jį, nors užtrauktukas stringa, o oda kampuose sutrūkinėjusi.

Lagamine tualetu reikmenys ir drabužiai. Paprastos, į akis nekrantančios kelnės ir megztiniai, išėję iš mados prieš dešimtį metų. Seniai nebesistengiu rengtis stilingai. Svarbiau patogumas ir taupumas.

Dėžė pilna knygų. Daugumą jų minkštais viršeliais. Kadaisė priklausiusios aistringai skaitytojai mamai, visos apiplyšusios ir sutriušusios.

„Niekada nebūni vienas, kai šalia yra knyga, – sakydavo ji. – Niekada.“

Nors ir branginu šį prisiminimą, žinau, kad tai melas. Pusę metų gyvenau apsupta knygų ir jaučiausi kaip niekad vieniša.

Viską susidėjusi dirsteliu į koridorių norėdama įsitikinti, kad kelias prie galinių virtuvės durų laisvas. Tėvas yra parėjęs namo pietų, kartais jis grįžta, kai dirba netoliese. Šiuo metu jis sėdi svetainėje giliai nugrimzdęs į „La-Z-Boy“ krėslą, žiūri televizorių ir kremta sumuštinį.

Per pastaruosius šešis mėnesius abu tapome ekspertais, kaip išvengti vienas kito. Nesimatome išstisus savaites. Dažniausiai sukinėjusi po savo kambarį, o į virtuvę rizikuoju keliauti tik tada, kai esu tikra, kad tėvas darbe, miega arba išėjęs su moterimi, apie kurią net neturėčiau žinoti. Mūsų jis nesupažindino. Tik žinau, jog ji egzistuoja, nes praeitą savaitę girdėjau juos kalbantis svetainėje. Labai nustebau išgirdusi namuose kitos moters balsą. Kitą vakarą tėvas išsėlino iš namų kaip mokyklinukas, gal bijodamas prisipažinti, kad vėl pradėjo su kažkuo susitikinėti, o gal gėdydamasis, kad galiu susidurti su jo naująja drauge.

Dabar jau aš sėlinu laukan ant pirštų galiukų, du kartus keliauju prie automobilio, vieną sykį išnešu lagaminą ir medicininį krepšį, kitą – knygų dėžę. Per antrą žygį išvystu Kenį, parimusį ant mano „Ford Escort“. Akivaizdu, pamatęs mane su lagaminu, atėjo iš gretimo namo pasišnekėti. Stebeilydamas į dėžę mano rankose klausia:

– Išvyksti?

– Na taip, šįkart išvykstu, – atsakau. – Gal ir visam laikui. Gavau naują paskyrimą.

– Maniau, tave atleido.

– Laikiniai nušalino. Terminas ką tik baigėsi.

– Ak, – susiraukia Kenis. Retai tai daro. Paprastai nutaiso aistringą godų veidą. – Gal greituką prieš išvykstant?

Štai *tas* tikrasis Kenis, kokį įpratau matyti nuo gegužės mėnesio, kai pradėjome miegoti kartu. Kaip ir aš, šiuo metu jis nedirba

ir gyvena su tėvais. Skirtingai nei man, Keniui tik dvidešimt. Jis yra mano maža nepadori paslaptis. Nors gal labiau aš esu jo.

Tai prasidėjo vieną popietę, kai abu tingiai leidome laiką savo kiemuose, esančiuose šalia vienas kito, aš sėdėjau su Sidnei Šeldon knyga minkštais viršeliais, Kenis rūkė žolę. Keletą kartų susižvalgėme per pievelę, o tada jis paklausė:

– Šiandien nedirbi?

– Ne, – atsakiau. – O tu?

– Ne.

Kadangi nuobodžiavau ir jaučiausi vieniša, pasiūliau:

– Nori alaus?

Kenis mielai sutiko. Tada išgėrėme. Paplepėjome. Pasiglamonėjome ant svetainės sofos.

– Gal norėtum pasidulkinti? – galiausiai paklausė jis.

Visą mėnesį sėdėjusi be darbo, kupina gailesčio sau, atidžiau įsižiūrėjau į jį. Išvaizda neprasta, išskyrus ūsus, karančius po nosimi tarsi negyvas vikšras. Visa kita atrodė kur kas geriau. Ypač rankos, raumeningos, stiprios, įdegusios. Galėjau pasitenkinti – ir tenkinausi – kur kas prastesniais variantais.

– Gerai, – tariau gūžtelėjusi pečiais. – Kodėl gi ne?

Kai baigėme, prisiečiau daugiau niekada to nedaryti. Dėl Dievo meilės, man buvo vienuolika, kai jis gimė. Prisimenu, kaip tėvai parsivežė Kenį iš ligoninės, mano mama šnekino jį burkuodama, o tėvas į prakaituotą jo tėčio delną įkišo vokelį su pinigais. Tačiau kai Kenis po dviejų dienų pasirodė prie galinių durų tarsi valkataujantis šuo, ieškantis išėdų, įsileidau jį ir nusivedžiau į miegamąjį.

Tai nutinka kartą, du, kartais tris kartus per savaitę. Rezultatas man aiškus. Tai ne romanas. Pusę laiko mes net nesikalbame. Ir nors jaučiuosi kalta dėl to, kartu žinau, kad išgyventi ilgas vienišas dienas neužtenka knygų, reikia kažko daugiau.

– Tėtis namuose, – sakau Keniui. – Be to, manęs laukia naujoji pacientė.

Nepaaiškinu, kas ji tokia. Nežinia, ką pagalvos apie mane, jeigu pasakysiu.

– Aišku, suprantu, – burbteli Kenis pernelyg nesistengdamas slėpti nusivylimo. – Tikiuosi, dar pasimatysime.

Lydžiu jį akimis, kol pėdina tą trumpą atstumą iki savo namo. Kai įžengia į vidų nė neatsigręždamas, man sudiegia širdį. Ne visai liūdesys, bet kažkas labai panašaus. Gal mudu su Keniu tesiejo seksas, tačiau tai geriau nei nieko, ir Kenis šį tą reiškę.

Dabar viso to nebeliko.

Įkėlusį dėžę ir lagaminą į bagažinę, paskutinį sykį grįžtu į namus. Svetainėje tėvas žiūri vidurdienio naujienas, nes jas žiūrėdavo ir mama. Tai įprotis, o Patui Makdyrui sunku atsikratyti senųjų įpročių. Per televizorių rodomas reklaminis filmukas, prezidentas Reiganas režia kalbą apie ekonomiką, šalia santūriai stovi Nensė „Narkotikams Ne“. Tėvas, nekenčiantis visų be išimties politikų, paniekinamai sušnirpščia.

– Mėšlas, Roni, – sumurma jis pilna burna kramtydamas sumuštinį. – Pasistenk padaryti ką nors, kas bent kiek padėtų tokiems kaip aš.

Sustojusi tarpduryje atsikrenkščiu.

– Tėti, aš išvykstu.

– Aha.

Neišgirstu balse jokios nuostabos. Net sakyčiau, tą žodį ištaria su palengvėjimu.

– Grįžtu į darbą, – priduriu, kai jis nieko daugiau nepaklausia. – Mano naujoji pacientė yra patyrusi insultą. Gyvena Uolynėje.

Paminiu tai tikėdamasi, kad jam padarys įspūdį – ar bent jau sudomins, – jog turtingi žmonės pasitiki mano gebėjimais kuo nors pasirūpinti. Jei ir padaro, jis to neparodo.

– Gerai, – sako.

Puikiai suprantu, kad vienintelis patikimas būdas atkreipti tėvo dėmesį – pasakyti naujosios pacientės vardą. Kaip ir Kenio atveju, net nesvarstau tokios galimybės. Sužinojęs, kad prižiūrėsiu Lenorą Houp, tėvas ims dar mažiau galvoti apie mane. Jeigu tai įmanoma. Todėl tik paklausiu:

– Ar galiu kuo nors padėti, kol neišėjau?

Tėvas atsikanda dar sumuštinio ir papurto galvą. Dieglys, kurį buvau pajutusi lauke, persmelkia vėl. Šįkart su nauja jėga. Toks stiprus, kad, dievaž, gabalas širdies atskyla ir nusirita į skrandžio gilumą.

– Stengsiuos susisiekti kas dvi savaites.

– Nebūtina, – prataria tėvas.

Ir tai viskas, ką jis pasako.

Akimirką sustingstu tarpduryje – laukdama, vildamasi, tyliai maldaudama ko nors daugiau. Tiktų bet kas. Viso gero. Laimingos kelionės. Dink iš akių. Bet kas, išskyrus šią priešišką tylą, kuri verčia jaustis tuščia vieta. Blogiau nei tuščia vieta.

Nematoma.

Šitaip ir jaučiuosi.

Tada išeinu nepasivargindama atsisveikinti. Nenoriu sulaukti tylos, jeigu tėvas taip ir neatsilieps.